

Thư Thầy Trò (6)

- Thư Thầy Trò (6)
- *Tác giả:* Viên Minh - Hạnh Minh

Kính bạch thầy!

Thầy ơi, chắc thầy không nhớ rồi, ngày này tháng trước là sinh nhật của con - một sinh nhật thật đáng nhớ vì nó đánh dấu *thời điểm con tìm thấy **nẻo về** cho mình sau mười bốn năm trở trăn trong lạc lối*. Đáng lẽ nhân ngày sinh đó con đã đòi thầy tặng cho con một món quà: một bài thơ mà người *ra để* là... con! (hìhì...)

Nhưng trách nhiệm với gia đình cùng việc mưu sinh tất bật chẳng còn chừa cho con được chút thời gian thực hiện điều mình dự định. Tuy nhiên, đối với con thì "*late better than never*", khi con đã ngồi để gõ những dòng chữ này thì con vẫn giữ nguyên ý định vùi vĩnh Thầy Tổ món quà mà con mong ước, vì con là học trò của thầy mà - Hạnh Minh là pháp danh thầy đã đặt cho con đó, thầy lại quên nữa rồi phải không?

Với lại, thầy cũng đã từng mong mình mãi nhỏ bé để được vùi vĩnh mẹ:

*Mẹ ơi! Con thưa nhé
Con muốn mãi muôn đời
Là đứa con nhỏ bé
Vùi vĩnh mẹ mẹ ơi!*

thì tại sao con lại không thể, phải không thầy?

Sau đây là... "đề" ra của con:

Một lần con nghe thầy giảng về tâm tham, sân, si khởi lên không những làm tổn thương thân tâm mình mà còn ảnh hưởng bất lợi cho những chúng sinh và môi trường xung quanh. Rồi thầy cho ví dụ mà con rất tâm đắc và cười hoài mỗi khi nhớ lại. Theo con ví dụ đó rất đơn giản, chân thực, nhân bản, đối tượng có hình ảnh đẹp (thiền sư là hình ảnh con tôn kính nhất và mèo là loài vật mà con rất yêu quý). Thầy kể:

"Có lần thí chủ dâng vật thực cho thầy. Món ăn nấu thật ngon nên thầy dùng quá đũa hơn thường lệ một chút. Bỗng thấy chú mèo nằm gần đó đang giương mắt nhìn chăm chăm, thầy chợt nhận ra: À, thì ra này giờ mình đang giành ăn với chú mèo con!" (Rồi thầy cười rất hồn nhiên thoải mái).

Những hình ảnh tương phản cao độ thật dễ thương và thú vị giữa một vị thiền sư thanh cao với một chú mèo nhỏ bé, giữa sự tỉnh giác của vị thiền sư thấy

rõ tâm mình mồn một với chú mèo con đầy bản năng đang chờ ăn từng giây phút. Thật là một bức tranh tuyệt mỹ và sống động, phải không thầy?

Đâu phải lúc nào thầy cũng có những ví dụ “đắc Hạnh Minh tâm” như vậy đâu! Có hôm con muốn chạy xuống cốc thầy ngay để *complain* một ví dụ thầy đưa ra chưa được thỏa đáng trong bài giảng vừa xong nơi chánh điện. Thầy cho phép tụi con ... “*phê bình*” thầy mà!

Thầy đừng quên quà sinh nhật cho con. Con đang chờ bài thơ thầy tặng từ đề tài rất “*Vi Tiểu*” ở trên đó nha!

Con phải ngừng rồi vì đã hơn 1h sáng. Con kính chào thầy.

Con Hạnh Minh.

Hạnh Minh con,

Chà, lúc này mà bắt thầy làm thơ thì quả là bắt chẹt thầy rồi đó. Một “*busy monk*” như thầy mà làm thơ được thì cũng lạ! Cái thời làm thơ không biết bây giờ nó đi đâu rồi nữa! Nhưng thôi vì con đã yêu cầu làm quà sinh nhật, thì thầy có gì nói nấy, dở hay rán chịu đó nghe:

Mèo con nhìn chăm chăm

Thầy cứ ăn thoải mái

Quên chú mèo đăm đăm

Đưa chân khều ái ngại!

Chợt thấy chú mèo con

Mới biết mình ăn lỡ

Tham ăn sao đành nỡ

Để chú mèo nỉ non!

Nếu con nói trước, thầy đã vẽ tặng con một bức tranh trúc rồi. Dấu sao sinh nhật con cũng đã qua, “*thôi cứ để mây bay*” đi con nhé. Từ lâu thấy con tất bật nhưng với tư chất thông minh, hiền thiện, thầy tin là con sẽ thấy ra ý nghĩa chân thực vốn sẵn có nơi mỗi người mà thầy thường nhắc nhở. Nay con đã tìm thấy ***néo về*** là thầy rất yên tâm.

Chào con!

Thầy Viên Minh.